

[Krag.]

skrænking. Man skal være mere indskrænket, end jeg tror, de fleste Mennesker er, for at lade sig en saadan Historie binde sig paa Ærmet. En saadan Paastand kan kun opfattes humoristisk.

Og det siger jeg ogsaa til det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen, der hævdede sig op til en, ja en fuldkommen ærkebis-koppelig Højde i sin Lovsang over Rege- ringen og over Valutacentralens velsignelse- rige Virkninger. Og det ærede Medlem har jo næppe kunnet overtrumpes af den højtærede Handelsminister, som jeg sjældent har set i en saadan Ekstase som den, han var i heroppe. Det var, ligesom man kunde se Elektriciteten straae ud og sende Lyn ned over de formastelige, der vovede at være af den Mening, at Samfundets Eksistens ikke i Dag og fortsat var afhængig af den højtærede Handelsminister og af, at den Indsigt i Varehandelen, som den højtærede Handelsminister repræsenterer, blev det afgørende paa alle Omraader af vor handelspolitiske Forbindelse med Udlandet.

Men jeg vil sige til det ærede Medlem og til den højtærede Minister, at jeg er gammel nok her i Rigsdagen til at have hørt tilsvarende Foredrag blive holdt. Det var i 1919, da Kampen stod om 7. August- Loven, gennem hvilken den daværende Regering ved sin Indenrigsminister i enhver Henseende havde bastet og bundet Erhvervs- livet. Da blev ganske tilsvarende Foredrag holdt her fra denne Talerstol, lige saa voldsomt og med lige saa stor Kraft, maaske ogsaa med lidt større Talent, af den daværende Indenrigsminister Hr. Ove Rode. Og alligevel, til Trods for at vi dengang fik at vide, at hvis man rørte ved denne hellige Institution, vilde Samfundet bryde sammen, og at de, der vovede det, vilde blive straffet paa deres Eksistens, lykkedes det at faa Gespenstet manet i Jorden og frie Forhold genskabt. Og var dette ikke sket... (*Einer-Jensen: Landmandsbankkrakket!*): Der er et æret Medlem, der i den Forbindelse taler om Landmandsbankkrakket; jeg tror, det ærede Medlem skal holde sig til Postelinet, som han er Specialist i, og ikke forsøge at klinke, hvor han ingen Kendskab har til de Forhold, han taler om.

Vi kom af med denne Institution. At der i 1919—20 først og fremmest under den radikale Regering skete en Import med det for Øje, at København skulde være Stabelplads for Forsyningen af de øst-europæiske Stater, først og fremmest af Rusland, og at denne Vareoplægning i

Frihavnen førte i Vanskeligheder, skal fuldt ud erkendes. Men det maa nu engang være saaledes, at der inden for Erhvervs- livet skabes Mulighed for baade Gevinst og Tab gennem frie Tilstande; thi det er det, der kalder paa Initiativet, og det er det, de Herrer gennem deres Politik indefryser.

Jeg skal ikke komme ind paa hele det Renteproblem, som vi jo i mange Dage, gennem mange Timer — jeg tror, Statsmini- steren anslog det til et halvt Hundrede Timer — har diskuteret i den senere Tid. Der er ikke fjerneste Grund til Gentagelser, og de radikal-socialistiske Paastande i saa Henseende med Hensyn til, hvad de har villet skabe af almindelig Rentereduktion i vort Samfund, bliver jo ikke sandere ved Genta- gelse. Det har jo vist sig, at hele Konver- teringsproblemet var et skrøbeligt Glar, som, saa saare det fuldt og helt blev lagt i Indenrigsministerens Haand, faldt til Jor- den. — Og dér ligger det i Skaar.

Valutacentralens Velsignelser føles in- den for Landbruget ved abnormt stigende Priser paa Landbrugets Forbrug og ved et stigende Misforhold mellem de Priser, Landbruget faar hjem, og de Priser, Er- hvervet maa betale; og i Handelen føles det som den fuldkomne Tilintetgørelse af Bevægelsesfriheden paa alle Omraader. Man sigtede oprindelig paa det handelspolitiske, og nu er i høj Grad det beskæftigelses- mæssige og det valutariske kommet i For- grunden og dermed stor Prisstigning paa mange Forbrugsvarer og Færdigvarer, som ikke længere kan komme ind her i Landet.

Naar man i denne Forbindelse taler om, at nu har vi saa og saa meget mindre at købe for, og saa maa vi ogsaa købe mindre, ja, saa er det ganske rigtigt. Naar vi har, som man paastaar, 400 Mill. Kr. mindre at købe for, vil det jo sige, at Købeevnen i det danske Samfund ogsaa er gaaet 400 Mill. Kr. ned, og lige saa lidt som et Sam- fund kunde tænkes at give mere ud, end det er i Stand til at betale, lige saa lidt kan det antages, at den enkelte vil gøre det, i alt Fald ret længe vil det ikke kunne gøres. Som sagt, Købeevnen hos det brede Folk har været aftagende, og en vis Sving- ning af Naalen om Ligevægtpunktet vil maaske til at begynde med indtræde ved Overgangen til frie Forhold. Derfor maa der naturligvis ogsaa handles med Forsig- tighed. Men jeg hævder, at meget snart vil Ligevægten være oprettet; thi ingen Købmand, intet forstandigt Menneske køber mere, end han har Udsigt til at sælge, og heller ikke mere, end han kan skaffe Valuta til. Jeg siger, at der er intet Samfund, som